

ne, og som Dansk Folkeparti er garant for at der desværre er flertal for i Danmark.

Kl. 19.30

Førmanden:

Så er det ordføreren for forslagsstillerne, hr. Mogens Lykketoft.

Mogens Lykketoft (S):

Jeg skal tilstræbe ikke at gentage de bemærkninger, som de andre forslagsstillere – hr. Niels Helveg Petersen, hr. Villy Søvndal og hr. Frank Aaen – er kommet med, for jeg er selvfølgelig i et og alt enig i dem.

Men jeg vil godt sige til justitsministeren og repræsentanterne for de tre regeringsbærende partier, at jeg tror, man på et tidspunkt vil fortryde det flertalshovmod, der kommer til udtryk, når man afviser enhver form for udredning af dette forløb. Det er utrolig mange kunstfærdige argumenter, der er blevet bragt i marken – også argumenter, som der ikke er hold i, når man ser beslutningsforslagets tekst – og spørgsmålet om det uheldige tidspunkt har vi jo taget højde for. Man kan iværksætte undersøgelsen på et senere tidspunkt, hvis man mener, at situationen ude i verden ikke er faldet tilstrækkeligt til ro.

Jeg ved godt, at alle regeringer har det dårligt med undersøgelseskommissioner, men det er alligevel en mærkelig, ja, lidt surrealistisk oplevelse at høre, at det skal være et argument imod undersøgelser, at spørgsmålet har noget med politik at gøre. Ja, men det havde Spar Nord-sagen og Færøesagen vel også, og det har redegørelsen om Danmark under den kolde krig vel også. Men alligevel har forskellige flertal, meget ofte også omfattende de tre regeringsbærende partier, altså fundet det nyttigt at få sådanne sager udredet.

Det er desværre ikke rigtigt, når justitsministeren siger, at der er mange andre muligheder for at komme dybere ned i denne sag. Jeg vil sige, at alle de øvrige muligheder, der er til rådighed, er blevet afprøvet og har vist sig utilstrækkelige, og senest har det, som hr. Niels Helveg Petersen nævnte, vist sig umuligt bare at få flertal i Nævnet for at udarbejde en beretning om sagens faktiske forløb.

Hvorfor er det så vigtigt for os? Jo, det er en international krise, som er dybt skadelig for Danmarks omdømme, og hvis man vil have en lakmusprøve på, om den har skadet Danmarks omdømme, kan man stille sig selv to spørgsmål, som man i grunden godt kender svarene på.

For det første: Tror man, at Danmark var blevet valgt til FN's Sikkerhedsråd, hvis denne krise havde ligget forud for valget? For det andet: Tror man, at den nuværende danske statsminister vil blive tilbudt en international toppost i fremtiden? Hvis man tænker svarene på de to spørgsmål igennem, vil man forstå, at det er en sag, der har skadet Danmarks internationale gennemslagskraft, og det har måske noget at gøre med – det er i hvert fald min opfattelse – at den har været håndteret i modstrid med det, som står bøjet i neon over Danmarks indsats i FN's Sikkerhedsråd i øjeblikket, nemlig at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at sætte vores kræfter ind på at løse konflikter og ikke på at skabe konflikter.

Hvordan startede denne sag så? Ja, der er vel ikke megen tvivl om, at den startede med de 11 ambassadørers henvendelse og en statsminister, der ikke ville mødes med dem, og her skal man vel gøre sig en lille overvejelse: Hvad er det egentlig, man har ambassadører til? Det er jo ikke at mødes med dem, når man er enig med dem. Det er at mødes med dem for at undgå krige. Det er det, de i bogstavelig og overført betydning er sat i verden for, og derfor var det selvfølgelig en meget trist og forkert beslutning. Hvis man havde gjort det modsatte, kunne det have bidraget afgørende til, at mærkelige mennesker, både her i landet og i den store omverden, var blevet forhindret i at bruge sagen i deres skæve dagsordener og til at ophidse stemningen.

Kl. 19.35

Det andet, man kan sige, er – og det behøves der sådan set ikke nogen undersøgelse til at bevise – at statsministeren systematisk har tvistet og manipuleret med sin begrundelse for at afvise dette møde med ambassadørerne. Ambassadørerne forlangte ikke retslige skridt, ambassadørerne bad om, at man gik i rette med de ansvarlige inden for lovens rammer, og jeg tror, at hvis statsministeren havde udtrykt sig på en måde, der afvaskede indtrykket af, at han ligefrem bakkede Jyllands-Postens dumme provokation op, havde det ikke været muligt at hidse denne sag yderligere op.

Vi har fået en fremstilling af, at det handlede om ytringsfrihed, men det mener jeg også fra start til slut er en tvistning af, hvad diskussionen handler om. Der er ikke to meninger i dette Folketing om ytringsfrihed, men det handler om, hvordan en statsminister bør udnytte sine ytringsmuligheder, når en sådan krise kører op.